LA JUMĂTATEA CICLULUI OLIMPIC
Montreal'76-Moscova'80

REDRESAREA BOXULUI ESTE POSIBILĂ PRIN SCHIMBAREA OPTICII DE MUNCĂ, PRIN EFORTURI STĂRUITOARE ȘI APLICAREA FERMĂ A METODELOR ȘTIINȚIFICE DE PREGĂTIRE

J. O. MONTREAL – 5 MEDALII, C. M. BELGRAD – NICIUNA!

La jumătatea ciclului olimpic, încercăm – în paginile de față – să determinăm situația boxului românesc în raport cu lumea pugilistică amatoare. Tabelele statistice pe care le publicăm marchează un recul care – pentru specialiști – nu este evident doar pe planul medaliilor. Începînd din 1977, anii campionatelor europene de la Halle, și continuînd cu campionatele mondiale din 1978 de la Belgrad a fost evidentă scăderea în ansamblul performanțelor boxerilor români, reprezentînd un semnal de alarmă în raport cu țelurile jus-

J.O.	Aur	Argint	Bronz
1968	—	1	1
1972	—	1	—
1976	—	2	3

tificate ale pugilismului nostru la viitorul turneu olimpic.

Ani și ani de zile, boxerii români nu au lipsit din fruntea listei celor mai importante competiții mondiale sau continentale. Și iată-i, dintr-o dată, tot mai puțin prezenți pe podiumurile de onoare, dacă nu chiar absenți cu desăvîrșire, cum s-a întîmplat la campionatele lumii de la Belgrad ! Dealtfel, nu cu mult timp în urmă, ziarul nostru a dezbătut, în cadrul unei „mese rotunde", cauzele eșecului de la „mondiale", ale regresului ilustrat cum nu se poate mai convingător de faptul că la J.O.'76 reprezentanții noștri au cucerit 5 medalii (două de argint și trei de bronz), iar la C.M.'78 nu s-au clasat între primii trei la nici o categorie ! Acum extindem analiza la întreaga perioadă care a urmat Montrealului, cuprinzînd o arie mult mai largă de probleme și avînd, desigur, noi puncte de referință.

În dorința de a cunoaște cauzele, ne-am adresat unor factori de răspundere, oamenilor boxului, celor cărora le revine sarcina de a asigura bunul renume al boxului românesc, ce-

C.M.			
1974	—	2	1
1978	—	—	—

lor chemați să pregătească – în condiții optime – lotul cu care ne vom prezenta la turneul olimpic din 1980, de la Moscova.

Analiza este importantă mai ales acum, cînd jumătatea drumului a fost parcursă și cînd mai rămîne timp suficient (dar drămuit !) pentru a sistematiza sugestiile de perfecționare, a lua măsurile ce se impun și cu deosebire a le pune cu hotărîre și stăruință în

C.E.	Aur	Argint	Bronz
1969	4	2	1
1971	—	4	5
1973	2	2	3
1975	1	2	3
1977	—	1	5

aplicare. Cine își propune să obțină medalii olimpice trebuie să facă și efortul corespunzător pentru a ajunge la ele !

Iată de ce Federației române de box, în primul rînd, îi revine sarcina de a întreprinde totul pentru eliminarea lipsurilor manifestate, în vederea obținerii unor rezultate de natură să readucă boxul român pe pozițiile fruntașe în ierarhia mondială și olimpică.

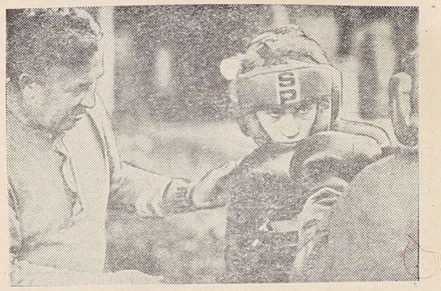

Un junior talentat, care a debutat cu succes în echipa națională, Daniel Radu

Foto : Ion MIHĂICA

JUNIORII SE PIERD PE DRUM...

Cu exact doi ani în urmă, la Izmir (Turcia), cu prilejul campionatelor europene de juniori, 6 tineri boxeri români au urcat pe podium. De atunci, ei ar fi trebuit să confirme, promovînd trepte bune în categoria seniorilor. Să vedem, deci, unde sînt și ce fac „cei 6" ?

Doar Alexandru Giurgiu (medalie de argint la cat. ușoară) a reușit recent să prindă (întîmplător) un loc în echipa României la Balcaniada de la Atena. Campionul european Nicolae Șeitan (semimuscă), vicecampionii Traian Georgia (semiușoară) și Stan Postolache (semimijlocie), precum și medaliații cu bronz Dumitru Cipere (muscă) și Francisc Luxemburger (semigrea), după apariții de comată — uneori foarte promițătoare, cum a fost cazul lui Cipere — au dispărut încetul cu încetul în anonimatul maseî de pugiliști fără perspectivă. De ce ? Și mai ales : din pricina cui ?

ÎN PROCESUL DE SELECȚIE, UN LANȚ AL SLĂBICIUNILOR

Sportul românesc dispune la ora actuală de un sistem de selecție științific fundamentat și nu rămîne decît ca în fiecare disciplină el să fie aplicat cu fermitate și continuitate. Ce s-a făcut în box în această direcție ?

Pentru a discuta această problemă este nevoie mai întîi să vedem care au fost preocupările în direcția asigurării unei mase — alcătuită, firește, din copii și tineri — asupra căreia să se aplice aceste criterii. Din păcate, așa cum ne relata **Eustațiu MÂRGĂRIT**, președintele colegiului central de antrenori, „în acest domeniu se constată o îngrijorătoare diminuare a mijloacelor propagandistice de atragere a copiilor, a tineretului spre box. Unde au dispărut kinogramele, conferințele de inițiere, fotomontajele, demonstrațiile, panourile propagandistice din săli, întîlnirile dintre marii performeri și copii ? Invităm adolescenții la gale, o dată la două luni și pe urmă ne plîngem că nu vin copiii la box...".

Așa aflăm și explicația faptului că deși lipsa performerilor este pusă pe seama faptului că se acordă atenție prioritară juniorilor sînt încă multe județe în care activitatea cu tînăra generație se află la un nivel cu mult sub posibilități. Așa se prezintă lucrurile în județul **Hunedoara**, la **Constanța** și **Mangalia**, precum și într-o serie de cluburi în care lucrează antrenori specializați în pregătirea juniorilor : **Steaua, Rapid (București), Farul Constanța, C.F.R. Timișoara, Electroputere Craiova, Delta Tulcea, IMU Medgidia, Metalul Plopeni, Steagul roșu Brașov** etc.

Este evident că în încercarea de a se găsi scuze se aruncă vina de la un sector la altul : de la seniori la juniori, de la juniori la selecție s.a.m.d. Pentru că dacă vom merge pe fir în sus vom vedea că și cei selecționați — puțini sînt mulți — se pierd pe căile lipsei de seriozitate și perseverență în muncă, ale nepriceperii sau indolenței.

Cel mai corect ar fi să se tragă concluzia IN TOATE SECTOARELE ACTIVITĂȚII BOXULUI NOSTRU EXISTĂ CARENȚE PROFUNDE, grave, cu consecințe imediate și directe asupra performanțelor realizate de sportivii noștri în marile confruntări internaționale.

9 ANTRENORI LA LOT, DAR CÎȚI BOXERI CORESPUND EXIGENȚELOR INTERNAȚIONALE?

O mare responsabilitate în obținerea unor rezultate superioare revine celor însărcinați cu pregătirea boxerilor fruntași la cluburi și loturi reprezentative. Or, și în — sau tocmai — în această direcție se constată de multă vreme carențe grave, vizînd atît CANTITATEA, cît și CALITATEA muncii desfășurate la antrenamente. Nu face excepție nici una din secții, nici unul dintre loturile reprezentative.

Colectivul de antrenori al loturilor naționale (și sînt destul de mulți — 9 !) nu a întreprins suficiente măsuri pentru ca procesul de pregătire să se desfășoare **nu global, ci în funcție de particularitățile fiecărui sportiv în parte.** Chiar dacă indicii de volum și intensitate cresc în faza dinaintea competițiilor, pregătirea fizică este tratată adesea drept o componentă nespecifică a antrenamentului.

Fără antrenor federal ?

La 1 iulie 1978 a avut loc ședința plenară a Comitetului Federației române de box care a tras concluzii după eșecul boxerilor noștri la campionatele mondiale de la Belgrad. Din acea ședință, federația este lipsită de un antrenor federal care ar avea menirea să coordoneze activitatea metodică pe întreg teritoriul, să îndrume și să controleze munca secțiilor de box din țară. De ce ?

Folosim prilejul pentru a sugera ca federația să caute posibilitatea de a încredința problemele juniorilor, ale schimbului de mîine, tot unui antrenor federal, specializat în acest domeniu.

Aceasta este, dealtfel, și opinia antrenorului emerit **Constantin NOUR : „Boxul este un sport individual. Fiecare sportiv are particularitățile sale fizice și psihice, stilul său preferat de luptă. Tocmai de aceea antrenamentele ar trebui să se desfășoare strict individualizat. Antrenorul este obligat să-și cunoască perfect elevii, să gîndească pentru fiecare în parte și să insiste la antrenamente pe însușirea și perfecționarea acelor procedee care-i pot asigura progresul valoric. La noi se muncește în grup, după un program unic, neadecvat pentru un colectiv format din individualități cu particularități care uneori îi diferențiază total. Aceasta consider eu că este cauza care frînează afirmarea tinerilor boxeri, ca și a celor consacrați".**

Sandu Tirilă *(stînga), deși pregătit în afara lotului, a obținut în ultima vreme succese remarcabile*

Fără îndoială, o parte dintre aceste neajunsuri pornesc și din lipsa de siguranță profesională a unor tehnicieni, din inexistența unei orientări clare și de perspectivă. Este și părerea unui specialist cunoscut, maestrul sportului **Petre ZAHARIA**, președintele comisiei de box a Municipiului București : **„Selecția în loturile reprezentative este efectuată de antrenorii Eustațiu Mărgărit și Ion Popa fără obiectivitate și dovedește în-**

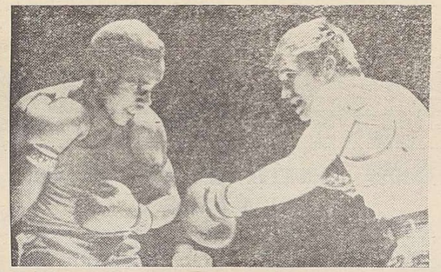

Ion Vladimir *(dreapta) este printre puținii boxeri români care se menține într-o bună formă sportivă*

Foto : Dragoș NEAGU

consecvență. Uneori se apelează la boxerii mai vîrstnici, altădată la cei tineri. În fine, nu arareori se revine, fiind rechemați la lot fie cei vîrstnici, fie cei tineri. Aceasta duce la instabilitatea sportivilor în pregătire, la grevarea antrenorul emerit Ion POPA : „Boxul nostru s-a angajat să cucerească trei medalii — dintre care una de aur — la Jocurile Olimpice de la Moscova. Pentru aceasta va trebui să revenim la metodele de pregătire fizică specifică, actualizîndu-le și intensificîndu-le, să punem un accent mult mai mare pe antrenamentele individualizate pentru perfecționarea mijloacelor de luptă la toate distanțele și pentru menținerea prospețimii pe parcursul întregului

RADIOGRAFIA CELOR 11 CATEGORII

Semimuscă : Alexandru Turei – confirmă ; **muscă** : Nistă Robu – în revenire de formă, Daniel Radu – junior – un real talent ; **cocoș** : Teodor Dinu – în regres, Nicolae Burlă – pe departe de nivelul exigențelor marilor competiții ; **pană** : Nicolae Neagu – necorespunzător la ora actuală, Ion Lungu – necesită progrese substanțiale ; **semiușoară** : Ion Ilpaș și Simion Cutov, categorie deficitară, deoarece I. Șandor și H. Sultan n-au corespuns, punînd mari probleme revenirii la Ilie Dragomir (poate și încercarea în continuare a lui N. Stoenescu ar fi utilă) ; **ușoară** : Carol Hajnal – în scădere de formă ; **semimijlocie** : Ion Vladimir – bine pregătit, cu perspective (spre și Mircea Micîlău) ; **mijlocie mică** : categorie fără candidați, Ion Miron, Costache Glodinică etc. fiind de valoare modestă ; **mijlocie** : Valentin Silaghi – o progresat și mai are resursă, dar se impune și readucerea lui Sandu Tirilă ; **semigrea** : Georgică Donici și Costică Chiteș — n-au corespuns, iar tînărul Alexandru Mircea, deși talentat, are o tehnică rudimentară ; **grea** : I. Șmal și V. Vrînceanu — departe de nivelul internațional.

meci, precum și pe îmbogățirea arsenalului defensiv".

Înfățișînd punctele de vedere exprimate de acești tehnicieni, atragem atenția că — după opinia noastră — în activitatea pugilistică de mizare performanță **trebuie făcut mult mai mult și în direcția educării sportivilor, întronării ordinei și disciplinei în pregătire și în comportarea generală.**

FEDERAȚIA — UN „CLUB AL ECHIPEI NAȚIONALE"!?!

Pentru box, ca și pentru celelalte discipline, au fost stabilite de mai mult timp obiective concrete, deosebit de importante, privind dezvoltarea activității, îmbunătățirea selecției și perfecționarea pregătirii ÎN TOATE CENTRELE ȘI UNITĂȚILE SPECIALIZATE. Totul în ideea că printr-un asemenea efort să se asigure creșterea corespunzătoare a nivelului performanțelor, **cucerirea la J. O. de la Moscova a unui număr mai mare de medalii, dintre care să nu lipsească „aurul".**

Constatăm acum, după doi ani din noul ciclu olimpic, că acest obiectiv N-AU FOST — în majoritatea lor — ÎNDEPLINITE, situație care s-a reflectat nemilocit în evoluția și rezultatele boxerilor români la marile competiții internaționale.

Arătăm că una dintre principalele cauze ale acestei stări de lucruri o constituie **stilul de muncă defectuos al activului federal**, certitudinea fără acoperire că boxul nostru se menține oricum printre sportu-

Centre care au dispărut de pe harta boxului nostru
De ce s-a renunțat la folosirea prețiosului fond de tehnicieni și activiști ai federației ?
Este ceasul al 12-lea. Nu mai e admisibil nici un minut de așteptare !

rile cu o prezență remarcabilă în bilanțul olimpic românesc. În mod firesc, s-a dovedit că o asemenea optică este neconformă cu realitatea, că nu se pot menține în frunte — mai ales acum, în condițiile amplificării eforturilor pentru cucerirea de țituri și medalii — rămînd astfel descoperit principalul sector productiv al boxului nostru. Rarceri s-a apelat la ajutorul membrilor comitetului și biroului federației care ar fi putut contribui la activizarea, îndrumarea și controlul muncii din secții. De asemenea, din numerosul corp de antrenori — unii cu multă experiență — nu am ales niciodată pe cei care, prin deplasări pertinente, ar fi putut da o mînă de ajutor tehnicienilor mai tineri din țară. Numai dacă vom face cu perseverență aceste lucruri vom putea rezolva la nivelul cerințelor problemele de fond ale boxului nostru".

Deocamdată însă sînt suportate consecințele. În mod concret acestea reliefează faptul că deși există secții de box pe aproape întreg cuprinsul țării, doar 11 județe reușesc să furnizeze lotului național elemente cu unele posibilități de afirmare internațională. Centre, altădată cu puternică tradiție, cum sînt **Arad, Bacău, Iași, Tg. Mureș, Satu Mare, Tulcea** aproape că au dispărut de pe harta boxului. În schimb, ACOLO UNDE A EXISTAT INIȚIATIVĂ LOCALĂ, PASIUNE ȘI DRAGOSTE SINCERĂ pentru sportul cu mănuși, au început să apară rezultate mai mult decît îmbucurătoare — județele **Dîmbovița, Argeș și Vrancea !**

Este imperios necesar ca măcar acum, în ceasul al 12-lea, în stilul de muncă al activului federal să se producă o schimbare radicală, pentru ca federația să nu mai fie doar un club al echipei naționale, ci să devină cu adevărat FORUL DE CONDUCERE, ÎNDRUMARE ȘI CONTROL AL ÎNTREGII ACTIVITĂȚI PUGILISTICE DIN ȚARĂ.

„MIE SĂ MI-L FACI BUN DE LUPTĂ"!

Dr. **Petre RADOVICI**, medic de lot : „Pentru mine, care lucrez de peste 20 de ani pe lîngă loturile de box, nu mai poate fi vreste nici un secret, nici o noutate cerință ca medicina să contribuie la realizarea marilor performanțe. Cu atît mai mult într-o ramură ca boxul, în care sportivul depune eforturi extrem de dure și-și supune organismul unor șocuri puternice. În asemenea condiții, rolul medicului este să judece complex organismul sportivului, să-i aprecieze potențialul biologic, să stabilească și să recomande măsurile adecvate pentru perfecționarea capacității fizice a subiectului. Din păcate, multă vreme rolul medicului de lot a fost redus fie la acela de simplu masor (pentru refacerea sportivului după efort), fie de vraci („mie să mi-l faci bun de luptă" — cum cer unii antrenori referindu-se la boxerii traumatizați). Cred că a venit timpul să tratăm rolul medicului cu mai multă întelegere științifică, nu de dragul de a da onoruri doctorului, ci de a face munca sa mai eficace ! Nu e suficient doar să clamăm, că în sportul de mare performanță aportul medicinei este indispensabil. Trebuie să și credem cu convingere în acest adevăr și să punem cerințele în aplicare. Un exemplu. De ani de zile ma lupt cu sportivii, dar mai ales cu antrenorii, pentru a-i face să accepte necondiționat necesitatea de a menține boxerul în limitele categoriei sale de greutate și a evita astfel mijloacele de slăbire forțată (dăunătoare). Nu am prea reușit. Am dificultăți cu regimul alimentar al sportivilor, nu-i pot face întotdeauna să renunțe la «pofte» de moment. Degeaba insiști ca selecționații să nu tie primiți în lot decît în limite acceptabile de greutate. Cum pot eu evalua potențialul biologic al unui boxer cînd el trece teste fizice avînd o greutate corporală mult peste cea regulamentară, adică departe de aceea care i se va cere înainte de a urca în ring ? Cu astfel de teste, în stare fizică nepotrivită, mai curînd ne furăm căciula ! Rolul medicului nu e însă doar anterior sau posterior, ci permanent. Starea de sănătate deplină a sportivului este în mîinile sale. Control medical, teste funcționale, dirijare biologică (ba chiar pregătire psihologică, în timpul unui specialist), tratarea și vindecarea leziunilor, readucerea la starea normală după oboseală, eliminarea sechelelor traumatice și așa mai departe. În toate acestea, medicul trebuie să aplice nu numai experiența practicii sale tradiționale, ci să și inoveze, să găsească mereu căi noi de perfecționare. Poate că în acest domeniu nu am făcut chiar tot ce se putea..."

BOXERII TREBUIE SĂ MUNCEASCĂ MULT MAI MULT

(Urmare din pag. 1)

antrenament vom spori masa de practicanți, dar trebuie să facem în acest scop și un efort propagandistic.

● Este limpede că numai secțiile care „produc" valori își justifică existența, dar activitatea, controlul și îndrumarea acestor unități de pe teritoriu nu trebuie lăsate la voia întîmplării.

● Gîndul la perspectivă impune o atenție infinit mai mare acordată „schimbului de mîine". Preocuparea exclusivă față de primul eșalon (cel din lotul național de seniori) și neglijarea alimentării continue cu tinere talente, absența unor loturi de rezervă — toate acestea au creat decalajul și lipsa de valori de care azi ne plîngem. Asadar, mai multă atenție pepinieri !

● Trebuie să știacăm cu mai multă vigoare (și competență !) problema aportului științei, al cercetării și al medicinei, la perfecționarea metodelor de pregătire (atît în secții, cît și la loturi), la neterzirea căilor spre marea performanță. Nu este permis să nu avem în bibliotecile de specialitate lucrări, studii cu efect practic imediat, ale medicilor și cercetătorilor care au stat ani de zile pe lîngă loturile de box, cutreierînd lumea și avînd deci posibilitatea să-și îmbogățească imens experiența științifică.

● Evident, nu poate fi scutită de critică nici munca tehnicienilor boxului. **În timp ce pe diverse meridiane se fac eforturi pentru introducerea metodelor sistematice, științifice, în pregătirea boxerilor de performanță, pentru cultivarea prototipului modern, de succes, în ring — antrenorii noștri (cel mai adesea vechi practicieni) mențin în săli de antrenament metode rutiniere, șablonarde, lipsite de perspectivă în creșterea unor pugiliști valoroși pe plan international.**

● **Selecția antrenorilor de loi va trebui făcută cu mai mult discernămînt pentru a asigura acestui corp o înaltă tehnicitate. Ce folos că au ajuns să fie 9 (nouă !) antrenori la lotul olimpic, cînd pregătirea se face tot de-a valma, fără concepere evidentă pentru individualizarea și deci sporirea eficienței antrenamentelor...**

Paginile noastre nu-și vor atinge țelul decît dacă vor fi urmate de măsurile corespunzătoare. Sîntem convinși că o rîndurile celor răspunzători de destinele boxului nostru există dorința și hotărîrea fermă de a face totul pentru ca boxul să-și recucere locul printre ramurile de prestigiu ale mișcării noastre sportive. În acest scop este însă nevoie de angajarea tuturor factorilor într-o acțiune stăruitoare de redresare. Este nevoie mai ales de o atitudine neîngăduitoare față de greșeli, față de abateri. Federației române de box îi revine sarcina de a întrona un climat de muncă fără preget, de a conduce cu competență și exigență activitatea pugilistică.

Pînă la scadența olimpică din 1980 boxerii nostri au de trecut examenul campionatelor europene de la Köln, din 1979. Pentru această etapă importantă trebuie mobilizate forțele, ca pentru un prim test al noii capacități a pugilismului nostru. În așa fel încît să putem evalua din vreme (și cît mai aproape de realitate) sansele boxerilor noștri în turneul olimpic.

ARBITRII — MAI APROAPE DE SPORTIVI

Ing. VIRGIL CAZACU, președintele **Colegiului central de arbitri** : „Arbitrajul a influențat întotdeauna — într-un sens sau altul — tehnica sportului cu mănuși. Interpretarea diferitelor prevederi regulamentare, aprecierea favorabilă sau defavorabilă) a unui anumit stil de luptă sau a modului de execuție a anumitor procedee tehnico-tactice determină, invariabil, modificări în metodica antrenamentului sportiv și chiar în tehnica de luptă. Cel mai pregnant exemplu, ni-l oferă aprecierea eronată a luptei : corp la corp, considerată de foarte multe ori ca o ... încălcare a regulamentului (fiind categorisită ca «box periculos cu capul»). Cîțiva ani de arbitraj cu asemenea prejudecată au dus, firește, la un box bazat exclusiv pe lupta de la distanță, eschivele (atît de spectaculoase și de eficace !) și serîile de loviturî în lupta de aproape fiind tot mai rar întîlnite pe ringurile noastre (dar și în multe alte țări din Europa).

Confruntarea cu boxul mondial a evidențiat faptul că sportivii noștri nu cunosc lupta cu adversari cu un stil de box complet, în diferite situații ei așteptînd parcă intervenția arbitrului pentru a întrerupe disputa. De aici a apărut necesitatea unui **arbitraj mai larg, care să favorizeze boxul spectaculos.**

Am amintit numai unele aspecte din care se poate desprinde importanța arbitrajului și posibilitățile sale de a influența favorabil tehnica boxului. Colegiul nostru, preocupat de coordonarea activității arbitrilor din întreaga țară, va **unifica modul de interpretare a anumitor reguli importante, pentru a contribui astfel la creșterea performanțelor boxerilor români.** În acest sens amintesc cîteva dintre măsurile pe care le preconizăm :

● **Pînă la sfîrșitul acestui an se va edita «Manualul arbitrului de box»,** lucrare care va facilita însușirea unui mod unitar de a arbitra în ring și de a aprecia cît mai corect evolutia sportivilor.

● Colegiul central de arbitri va propune spre aprobare Biroului federal ca **în cadrul testelor tolului olimpic, ultima repriză să fie punctată dublu !** Aceasta, ca o consecință a faptului că în marile competiții internaționale s-a observat tendința arbitrilor de a aprecia decisiv pe boxerii care cîștigă ultima repriză. Or, sportivii români, recunoscuți altădată pentru rezistența lor capacitate de luptă, manifestă acum evidente semne de oboseală în ultima parte a meciurilor.

● O altă propunere pe care vrem s-o facem este aceea ca **al doilea k.d. să fie luat în considerație pe buletinele de punctaj.** Am ajuns la această concluzie determinați de importanța care este din nou acordată k.d.-ului în arbitrajul internațional, ca și de implicațiile «trimiterii la podea» asupra capacității de efort a boxerului numărat".